

**SLOVENSKI
DNEVI V
MOSON-
MAGYARÓVÁRI**
str. 3

**SEM
SLOVENEK,
OD ZIBELI
DO GROBA**
str. 6

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 1. julija 1999 ☼ Leto IX, št. 13

Novomašnik Ferenc Merkli

Moje veselje je veselje vas vseh

"Občutki pred posvečenjem so mešani. Moje novomašniško geslo je: Moje veselje je veselje vas vseh. Jaz bom oznanjal to veselje, kot sveti evangelij Jezusa in zato sem zelo vesel, da bom posvečen za duhovnika. Po drugi strani pa sem tudi malce živčen, saj pričakujem številne goste, ki bodo prišli iz različnih krajev srednje Evrope, tako iz Slovenije, iz Italije, Madžarske... Poleg tega pa se moram tudi umiriti, da bom pri posvečenju, ko bom dobil božji duh, lahko veselo oznanjal evangelij." Takšen je bil odgovor Ferenca Merklija na vprašanje, kako se počuti pred posvetitvijo (pogovor je nastal v domačih Sakalovcih le dan pred tem pomembnim dogodkom). Seveda pa se je veselil tudi nove maše: "Sakalovci so moja vas. Tu so mi vsi pomagali in jaz jim bom prvič maševal, to je izreden občutek. Sicer pa bom maševal celemu svetu." Kot vemo, se je uslišala tudi novomašnikova molitev, da bi vreme zdržalo. In nedelja v Sakalovcih je bila sončna.

Beseda je stekla tudi o poti, ki je mladega Sakalovčana pripeljala do duhovniškega stanu. Zadnje leto je preživel v Letenyu. "Tu sem se počutil zelo dobro. Po petih

V Sakalauvaj so eske nigdar nej meli nauvomešnika. Vejndrik zatau so v vesi vküprišli pa vsi pomagali, gde so leko. Pomagala je samouprava pa dvej manjšinski samoupravi (slovenska pa ciganjnska), cerkvene kotrige, gasilci pa mladi v vesi. V nedelo so nej samo domanji prišli na nauvo mešo v Sakalauvaj, prišli so vörniki od Gorenjoga Senika do Števanovec, od Slovenske vesi do Verice. Dapa nej samo Slovenci, prišlo je dosti Madžarov to. Nauva meša je bila v dvej gezikaj.

letih študija teologije - od tega dve leti v Ljubljani in tri v Rimu - ko sem opravil vse pogoje za posvečenje, sem hotel videti, zakaj sem študiral, kakšen župnik bom, kakšno bo moje pastoralno delo z mladino, z ministranti, z verniki. Hvalažen sem škofu, da sem lahko eno leto služil kot diakon."

Nekaj dni pred posvetitvijo je Ferenc Merkli preživel v Pannonhalmi, najbolj znanim benediktinskem samo-

stanu na Madžarskem: "Pet dni sem bil tam, imel sem duhovne vaje. Bil sem skupaj z Bogom in mojim duhovnim voditeljem. Poskušal sem se umiriti pred pomembnima dogodkoma konec tedna. Dobil sem veliko moči in zato sem mojemu benediktinskemu samostanu, kjer sem obiskoval tudi štiri leta srednjo šolo, izredno hvaležen."

Posvečenje predstavlja nek nov začetek: "Začetek neke

službe, začetek nadnaravnega življenja z Bogom." Tudi šolanja še ni konec: "Še dve leti imam v Rimu, saj moram dokončati magistririj. Po dveh letih študija osnovne teologije bom prišel domov. In kje bom? To bo določil moj sombotelski škof. Ko sem se zadnjič pogovarjal z njim, mi je rekel, da bom čez dve leti prišel nazaj v Porabje. Mislim, da je škofova beseda sveta, in kar je obljubil, bo najbrž

tudi izpolnil. To pomeni, da bom, ko se bom vrnil domov, lahko koristen tudi za porabske Slovence. In tega se ne bojim."

V preteklosti duhovniki v Porabju niso odigrali le pomembne vloge pri svojem pastoralnem delu, ampak so bili tudi pomemben člen pri ohranjanju maternega jezika. Kako pa vidi svoje poslanstvo naš sogovornik?

"Duhovniško delo je tudi kulturno delo. To kulturo moramo ohranjati, namreč če izgine kultura, izgine tudi vera. Vidite, kaj vse se dogaja dandanes. Ljudje več ne verujejo, ne zavedajo se svojih korenin. Zaradi vsega tega zame ne bo velika obremenitev, če si bom prizadeval za ohranjanje jezika. Večja obremenitev bo, če bodo zaradi tega o meni slabo govorili ali ne bodo zadovoljni z mojim duhovniškim in pastoralnim delom. Če ne bodo tolerantni ljudje v fari, potem bo obremenitev. Samo ohranjanje jezika in slovenske kulture pa ne more biti obremenitev. To je tudi naloga, to je tudi veliko delo vsakega resnega in iskrenega duhovnika."

Silva Eöry

S seminarja "Sveta Evrope" o vlogi nevladnih manjšinskih organizacij

Direktorat za človekove pravice in za manjšine Sveta Evrope in Urad za narodne manjšine Vlade Republike Hrvatske sta 10. in 11. junija v Zagrebu pripravila odmeven seminar o "vlogi nevladnih manjšinskih organizacij pri uresničevanju manjšinskih pravic". Udeležili smo se ga manjšinski predstavniki in predstavniki uradov za manjšine iz 11 evropskih držav, in sicer: Avstrije, Nizozemske, Velike Britanije, Švice, Slovaške, Italije, Češke republike, Romunije, Hrvatske, Madžarske in Slovenije.

Svet Evrope vsako leto organizira konference ali seminarje o problematiki manjšin v evropskih državah. Tokrat se je prvič zgodilo, da so odločilno vlogo pri razpravi o položaju manjšin v posameznih državah imeli predstavniki manjšin, kar je prispevalo k

večji objektivnosti o dejanskem položaju manjšin v posameznih državah, k večji kritičnosti, polemčnosti in živahnejši razpravi.

Seminar je bil organiziran tako, da je po uvodnih predavanjih predstavnikov Vlade R Hrvatske, Sveta Evrope in FUEN (evropskega združenja manjšinskih nevladnih organizacij) delo potekalo v dveh delovnih skupinah. Razprava na teh delovnih skupinah je tekla o treh sklopih vprašanj: o modelih in načinih organiziranja manjšinskih organizacij, o kulturni integraciji narodnih skupnosti in o ohranitvi etnične identitete manjšin.

Največ pozornosti so bile deležne izmenjave mnenj o delu in vlogi nevladnih manjšinskih organizacij v posameznih državah. Udeleženci so govorili o številnih aktivnostih kulturnih in

drugih manjšinskih društev v posameznih državah, njihovem pomenu in izkušnjah za ohranitev jezika, kulture in ohranitev etnične identitete manjšin. Pri uresničevanju teh strateških nalog je vloga nevladnih manjšinskih društev nenadomestljiva. Torej smo pozitivno ocenjevali vlogo mešanega pevskega zbora "August Pavel", ansambla Laciya Korpiča, gledališke kulturne skupine "Nindrik-indrik", folklornih skupin in drugih društev in skupin med porabskimi Slovenci, ki so povezane in združene v svoji krovni organizaciji Zvezi Slovencev na Madžarskem. V drugih državah so glede organiziranosti manjšinskih društev prisotne podobne izkušnje, ponekod pa je praksa drugačna.

Stanje glede organiziranosti manjšin je v različnih državah precej raznoliko.

Tudi glede odnosa državnih organov do manjšin so bili udeleženci, posebej iz manjšinskih vrst, precej kritični, kar še posebej velja za Romunijo, Češko, Slovaško in Hrvatsko.

Velike pozornosti so bile deležne manjšine na Madžarskem in v Sloveniji tudi zaradi zakonskih pravic do političnega predstavnštva v okviru lokalne in državne manjšinske samouprave. Nekateri udeleženci so z zanimanjem komentirali poseben bilateralni - meddržavni Sporazum o zagotavljanju posebnih pravic slovenski narodni manjšini v Republiki Madžarski in madžarski narodni skupnosti v Republiki Sloveniji. Ocenjen je bil kot dober primer tudi v drugih sosednjih državah, posebej zaradi skrbi sosednjih držav za svoje manjšine in za prakso sofinanciranja programov

in dejavnosti kulturnih manjšinskih društev, šol, prireditvev, kulturnih domov ipd., kot je to primer do prekmurskih Madžarov in porabskih Slovencev s strani sosednjih držav - Slovenije in Madžarske.

V vsakem primeru je delovno srečanje predstavnikov manjšin v Zagrebu ponovno opozorilo na dvojce. Najprej je bila opravljena koristna izmenjava o delovanju nevladnih manjšinskih društev v posameznih državah Evrope, ki je še posebej zaradi udeležbe predstavnikov manjšin dobra spodbuda za vztrajanje na poti ohranitve etnične identitete manjšin. Predvsem pa imajo vse države veliko obveznosti, da olajšajo in poskrbijo za izboljšanje položaja manjšin v svojih okoljih.

G.B.

Timea Horvat

AKO NISI TU – ČE NISI TU

prinaša vrhunsko poezijo, sem pa prepričan, da je v drobno knjižico (založnik je Panonski inštitut v Pinokvcu na avstrijskem Gradiščanskem, urednik pa dr. Robert Hajszan) zajeto pristno čustvovanje dekleta, ki doživlja svetle in temne plati življenja, predvsem v ljubezni. Z vsebinskim sporočilom so v sozvočju tudi fotografije Klaudivje Völgyi, s katerimi je zbirka opremljena.

Dr. Mijo Karagić je Timea Horvat primerjal s Scheherzadom in njeno 1001 pripovedjo. Poznejše zbirke, če jih bomo imeli priložnost prebirati, bodo pokazale, koliko si je avtorica s "pripovedovanjem" pesmi podaljševala in podaljšala življenje. In tudi, koliko se

bo razprl njen dialog, ki se sedaj zaustavlja in zaustavi pri monologu. V pesmih je čutiti pogovor z "nekom", za katerega ni znano, kdo je "on", h kateremu se pesnica "obrača". Nemara je tako tudi prav, kajti dobra poezija mora "ponuditi", ne pa "dati" kaj konkretnega. Ostati mora - skrivnostna in vznemirljiva. Taka je knjiga in poezija Timee Horvat.

Ako nisi tu
Ako nisi tu
tako čvrsto si
u meni
da polako hvatam
zadnji vlak
ljubavi.

Če nisi tu
Če nisi tu
si tako močno
v meni,
da počasi lovim
zadnji vlak
ljubezni.

* *Pesem, po kateri je naslovljena zbirka Timee Horvat*

eR

Slovenci iz Bethlehemema obiskali tudi Porabje

Bethlehemske Slovenci so se na pobudo g. Antaliča pred tremi leti povezali z Mursko Soboto. Njihove korenine namreč segajo v Prekmurje in Porabje. Njihovi starši so pred in po prvi svetovni vojni odšli iz goriških ali porabskih krajev, da bi sebi in svoji družini zagotovili lepšo prihodnost. Člani skupine, ki so bili približno teden dni gostje soboške občine, so potomci takratnih izseljencev. Skoraj vsi so rojeni v Ameriki, le dve gospe sta bili rojeni v Prekmurju. Zato pa "gučijo" staro prekmurščino, ki se je do danes ohranila najbolj v Porabju. "Dja tebe dobro razmejn," smo slišali večkrat, "v Soboti že bole po kranjskom gučijo." Srečanje z njimi je bilo veliko doživetje, zanimivo je bilo gledati, kako iščejo znane (ali lastne) priimke na spomenikih v Slovenski vesi ali v Števanovcih, črkujejo napise v cerkvah.

Na kratko bom predstavil pesniško zbirko kolegice (novinarica pri tedniku Hrvatov na Madžarskem, Hrvatskem glasniku, rojena v Petrovem selu, zdaj živi v Sombotelu) Timee Horvat. Ako nisi tu v prevodu Če nisi tu.

Pesniškemu prvencu Timee Horvat ne pripisujem, da

Slovenska meša v Sombotelu Na Srcé Jezušá svétek

Slovensko društvo i Slovenska samouprava v Sombotelu je za 11. junij (petek) pozvala *MPZ Avgusta Pavla z Gorenjoga Sinika, gospoda župnika Lojzeta Kozara in organista Cirila Kozara iz Slovenije*, ka bi slovensko mešo darívali i spejali. Meša je bila v *cerkvi Svetoga Martina*. Na dva kraja oltara so vóobejsili madžarsko pa slovensko zastalo. Eden skavt (cserkész) pa je edno velko cerkveno zastalo držo cejli cajt. Pri meši je bilau več mali skavtov tó. Plebanoš fare gospaud *Géza Aigner* so pred mešov meli predgo, v šteroj so nutpokazali kratko zgodovino Slovencev na Madžarskem. Spominali so se prvoga sombotelskoga púšpeka *Jánosa Szilyna*, šteri so Slovincem dosta pomagali. Zapovédali so, ka se slovenski mlajši morejo v šauli slovenski včíti. Vóдали so slovenske šaulske i molitvene knjige, štere so napisali gospaud *Mikloš Küzmič*.

Gospaud *Lojze Kozar* so po našom meli predgo. Uni so tó gučali o Sv. Martini in o Szily púšpeki. Pa o tome, kakšni svetek je biú tisti den. Doma, prve liki so k nam prišli, so v roké vzeli molitvene knjige svoje tetice. Najbole zamazane so bile tam, gde so litanije presvetoga Srca Jezušovoga. Samo poglednite vi tó doma! Pri nas v Porabji so lidgé tó največkrat te litanije molili.

Po meši je pevski zbor emo pred oltarom koncert. Takše domanje svete pesmi so tó spejali, štere smo mi sombotelski Slovenci z njimi vred leko spejali.

Po meši so gospaud *Aigner* i cerkvene kotrige pevski zbor i vse navzoče Slovence iz Sombotela pozvali na pijačo. Gospaud *Aigner* so pravli, ka so radi, ka v njinoj cerkvi mamó slovensko mešo. Vsikšji mejsec gnauk držijo den Sv. Martina, gda pozovejo nekajoga. Za drúgo leto so nas pa pozvali.

-mkm-

Slovenski dnevi v Mosonmagyaróvári

Slovenska samouprava v Mosonmagyaróvári je s pomočjav mestne občine (városi önkormányzat) organizirala Slovenske dneve. Slovenci, steri živejo v tau varaši, so trno daleč od svoje rojstne vesi. Zatok so pa fejs radi, če se vkúper leko dobijo tak z danešnji domanjimi kak s porabskimi lidami. Na srečo so lani oni tó ustanovili svojo samoupravo. Za predsednika so si odabrali Djureca Šulíča, za podpredsednico Melindo Časar, za člane ške *Ladislava Brašiča* pa *Antala Temmela*. Oni so se vzeli za tau, ka do z različnimi programi pomagali gordržati bogato porabsko kulturo, šege pa materi gezik med svojimi Slovenci. Samouprava je že večkrat organizirala kakšen program, zadnjoga 12. pa 13. junija v osnovni šauli v kraji "Majorok", gde največ Slovincov žive v tau varaši.

Slavnostni govorniki prireditve so bili generalni konzul R Slovenije dr. *Zlatko Muršec*, župan mestne občine g. *Štipkovič* pa predsednik slovenske samouprave *Djurec Šulíč*, steri so

za velko cenili te prireditve, stere dosta zmananjajo pri ohranitvi narodnostne kulture, materinščine pa identitete.

Pauradno domanji lidij je prišlo vkúper že predpodneva, največ takšni, steri so nam že stari znanci. Tomi smo pa poseba radi, ka telko *Vaugrov pride* na slovenske prireditve. Pomejni, ka nas, Slovence poštújejo, cenijo, so radi z nami. Organizatorji so z bogatim programom čakali obiskovalce. Na razstavi so si leko poglednili različne stvari iz Porabja.

Karel Holec je s svojimi kejpi nutpokazo vsakdanešno življenje porabski Slovencev.

Gvušno bi trno veseli biu verički lončar g. *Karel Dončec*, če bi vido, kak je naigro bilau lústvo na njegve lončene posaude. *Gorenjoseničke košare*, drvenke pa cejkare je tó dosta lidij obračalo, pokipúvalo. Sto je pa sto, je leko zvedo pa pogledno kak pleteta cejkere s kúparčnoga lupinja dvej padašice z *Gorenjoga Senika*, tetica *Micka Ropoš* pa tetica *Micka Lazar*. Trno radi smo bili, ka so se nanje dale vzeti na tau

dugo paut. Tisto karažnost, dobro volau, ka so prinesle med óvarske Slovence, njim posaba zahvalimo. Ne smejm pozabiti ške na g. *Smodiša iz Otovec*, steroga je tak kaulek vzelo lústvo, ka je skurok že vogrski začno odgovarjati. Nejdúda, če je z domačim likerom pa s posúšanimi klocami zadaubo lidi.

Med tejm, ka smo si vsi leko vse podrauvnoma poglednili, spoznavali med seov, mirno pogučavali, smo leko koštavali žmane porabske reteše, bejgline pa poslušali lejpe slovenske naute od ansambla pa žensk *Lacija Korpiča*, so gorenjoseničke kújarce, *Magda Rogan*, *Monika Bajzek* pa pomočnik *Alojz Hanžek* se redno potrúдили, naj dobro porabski gesti leko núdejo lidam. Skújali so grbanjovo, repovo, šonkino župo, nedenjeno mesau, govejin golaž pa seničke dódóle.

Gvušno, ka so se flajсно mogli obračati, sploj pa v tihinskoj kúnji.

Popodneva nas je čako dvojezični program. *Dijaki z Óvára* so recitali na vogrsko obrnjene pesmi slovenski pesnikov, ansambel *Lacija Korpiča* z ženskami je pa s svojimi nautami tak razveselilo lústvo, ka so se nisterni eške na pate postavili. Večer ali bola že vnoči, gda smo našoga ijašnjoga fudaša gorzbidili, smo se dobili v krčmi, gde nas je posebno vino z imenom "asszonyfektető" čakalo. Ime vina je tak tapostrášilo ženske, ka so se ga ške moški kumar pokisili koštavati. *Laci Korpič* nas je pa s svojimi fudami v takšno korražnost spravo, ka je krčma eške v paunauči štrmela od stari porabski naut.

V nedelo je Óvár senje emokak pri nas buča -, stero je varaška samouprava popestrila z narodnostnim kulturnim programom. Etak se je *Korpičova banda* pred velko publiko leko nutpokazala. V dvej dnevaj so večkrat gorstaupili. Za svojo znanje so dobili velko poštenje.

Gvušno, ka je v varaši - sploj pa če je daleč od Porabja - težko napraviti dobro prireditve, bola težko je pa ške lústvo vkúper sprajti. Slovenci v Óvári velko pomauč dobijo od mestne samouprave, največ od gospauda *Zoltána Fazekása*.

Slovenskoj samoupravi v Mosonmagyaróvári želim eške dosta takšni lejpi programov.

K. Fodor

OD SLOVENIJE...

Clinton obiskal Slovenijo

Ameriški predsednik Bill Clinton je v ponedeljek, 21. junija, obiskal Slovenijo. V številčni ameriški delegaciji sta bila poleg soproge Hillary in hčerke Chelsea tudi državna sekretarka Madeleine Albright in predsednikov svetovalec za nacionalno varnost Sandy Berger.

Clinton se je srečal z obema gostiteljema, predsednikom Milanom Kučanom in premierom Janezom Drnovškom, pa tudi s predsednikom parlamenta Janezom Podobnikom. Na Kongresnem trgu je nagovoril slovenske državljane, na gradu Brdo pri Kranju pa se je udeležil slovesne večerje, na katero je bilo povabljenih 120 gostov, poleg ameriške delegacije tudi predstavniki slovenskega političnega, gospodarskega, znanstvenega in kulturnega življenja.

Clintonov govor na Kongresnem trgu, kjer je potekal glasbeni program, so napovedali predsednik Kučan in premier Drnovšek ter slovenski olimpijonec Leon Štukelj. Sicer je Clinton v govoru dejal, da je Slovenija dobra partnerka in odlična kandidatka za zvezo NATO, in dodal, da mora biti tudi Srbija del nove Evrope, toda prej mora reči "ne" režimu Slobodana Miloševića in izbrati pot, ki jo je izbrala Slovenija. Clinton je poudaril, da cel svet občuduje uspeh Slovenije pri gradnji demokracije in blaginje ter njeno odločno vlogo pri izgradnji boljše prihodnosti za celo Evropo. Clinton se je zahvalil Sloveniji, ker je v krizi v ZRJ podprla zvezo NATO in pomagala kosovski Albancem. Pred osmimi leti je Milošević napadel Slovenijo - toda Slovenija se je uprla, uspela in poudarila, da se "to ne bo več zgodilo". To morajo reči vsi narodi Evrope - demokracija, strpnost in človekove pravice morajo vladati povsod. Zgraditi moramo združeno in demokratično Evropo, ki bo prvič v zgodovini živelja v miru. "Slovenija lahko vodi na tej poti in ZDA ji bodo pomagale," je vzkljnil Clinton.

Soproga ameriškega predsednika Hillary Clinton je v ločenem programu obiskala Inštitut za rehabilitacijo, kjer si je ogledala predstavitev fizioterapevtskega zdravljenja pacientov z nevrološkimi obolenji in rehabilitacijske programe za invalide iz bosanske vojne. V pogovoru z uglednimi Slovenkami v mestni hiši, kjer jo je sprejela ljubljanska županja Vika Potočnik, pa je izrazila veselje, da je prav njen soprog prvi ameriški predsednik, ki je obiskal Slovenijo.

NémarKejp (17)

Med(i-a)

Latinski: media, madžarski: média, médiák, slovenski: mediji.

Med je sladek, i-a, i-a pa dela somar (osel). Somar je što ne dela i-a, i-a pa ne je med?

Tele-v-i-zija. Trnok dosta zija. V zadnji cajtaj vse bole.

V enem busi so se peljali šolarji. Med vožnjo je šofer dobiu infarkt. Na volan je spadno. Autobus pa je leto, kak fligar. Eden učitelj je naprejskočo, nikak se je k volani skitono pa je vozilo stavo... Prva kak bi ranč nutri v en drugi auto ali sojo dūnili.

Za par dni pridejo k njemu od Tele(čega) TV, ka kak fanj bi bilo, če bi vsi eške ednok nutri in bus sedli, nekak (nekdo) bi pri volani tak delo, kak če bi me lagvo gratalo, učitelj bi pá palisno k volani, učenci, steri so se komaj rešili smrti, pa bi cvilili... Kak bi to prej bilo lepo pa originalno!?

Originalni somari: i-a, i-a, i-a!

Nejdugo so na Vogrskom seksualno zmatrali eno staro staro babico. Pride I-a-I-a Televizija pa pravijo stari materi, pokažite, kak ste mogli noge vrazmo držati... Mati šlupnejo na postelo, gabele vrazmo, pumparce pa štrumpklinge plajučejo iz šotoraste kikle, mati pa s svojima dvema zobama škrpičejo v kamero kak čaralica, gda je v peč lučila Jancina pa Juliško (Janka in Metko).

Ranč tak deklčina, štera jim je mogla pred kamero pokazati pa pripovedati, kak je njo v kamri seksualno rad emo njen dedek pa de zdaj imela dete od njega.

Krv je samo tak šprickala iz madžarski televizij, gda se je 18 vogrski šolarov bujlo v autobusni nesreči v Deutschlandbergi pri Gradeci. Prek televizijske glažonje je bilo čūttiti mrtvečo sāgo. Mrtveča sāga.

Štala, (h)leju, kūrnyek, sronjek, mesarnica, krematorij, secirnica (boncoló), mrtveča kamra, bizeraj, kupleraj, fušeraj.

Konjšček, kravjek, krečnjek, gnoj, gnojšnica, poštevce, potoki krvi, po drevaj balanckajo zgorene čonte, krvave roke, noge, vūje, bleki-šmeki...

Zola, Zola, ka si se ti tak gor neso (važen delo) s svojim naturalizmom?! Si mislo, ka bole neznažznoga dela na sveti ne more več biti, kak to, ka se moški in ženski rudarji (bányászok) pod zemlo, med žmetnim delom, malo radi tō majo?

Zdaj pred našimi očami plūckajo, rijajo, vōmečejo, brgūčejo, kraste doj škrabajo, oči vō škrabajo, črvē vrazmo parajo, rane nut solijo, frčejo, se hržejo, ragulijo, drek lučajo, kucajo, sprdavajo, mrdajo (se), prckajo (se), frnckajo... Frčkajo po naši dušaj...

Quo vadis, Tele(vizija)? Kva vadiš, Tele(vizija)?

Francek Mukič

Pismo iz Sobote

Clinton ma nas rad

Na, te smo se ga pa li včakali, toga gospouda iz Merke. Ja, tak ka te znali, v Sloveniji je biu skur dvajstštiri vōre sam gospoud Clinton, tisti najbole prejgen v Merki pa na cejlom svejti tō. Čakali smo ga bole kak papeža pred dvema lejta, ške bole, kak če bi sam Boug prišo es doj med nas. Dapa, včakali smo se ga in rejsan je vōvidlo, kak če bi se tou godilo. Naši prejnji so ga počakali tam kre njegovoga fligera in njemi ponūjali svoje rokē. Neštērni so prav trepetali in so se nej mogli včakati, ka bi njim tō rokou dau. Po tistom je v Ljubljani meu guč. Trno dosta lūdstva ga je prišlo poslušat, ka de nam Slovencom vōovado. Tou, ka je gučo, vam nemo pripovedavo. Neka drugoga vam škem prajti. Tisti, steri so nej bili tam v Ljubljani, so ga gledali na televiziji. Tak smo leko ške zvedli, gde je ojdla njegva žena, gde je bila njegva čerka, ka so geli za večerjo, kelko je bilou z njim njegovoga lūdstva, kakše spoudnje lače je noso, kak se brije, kelko ma numero cipelov, steri zoub se njemi luga, ka je senjo tisto edno nouč in vse tak tadale.

Zdaj vam pa ške vōovadam, kak smo mi doma gledali toga velkoga gospouda po teveni. Moja tašca Regina, trno čedna ženska, si je že eden den prle kúpila klobase, zemle, pijačo, spekla si je pogače in se pripravljala, ka se sede in de gledala, ka vse de se godilo in gučalo. In te se je začalo. Ranč se je nej teknola nej sendviča pa nej pogač. Gda ga je zaglednola, kak po stubaj dé doj iz fligera je oprla lampe in ji je več nej zaprla. Vidlo se je že v prvoy minuti, ka se je trno zastūbila vanga. Gledala ga je, pa gledala, pa gledala s tistimi njemimi oprejtimi lampami, kak če bi ga škela pogesti. Tak sam te ge lepo pomali pojo vse tiste sendviče in pogače. Zmejs pa se je še vsefele godilo. Gda je svoje doj povedo, je stoupo med lūdstvo in njim davō roke, se z njimi zgučavo in edno žensko je celou kūšno. Na, te je lampe zato zaprla, ka je lejko gučala. Prajla je, ka če bi una tam bila v Ljubljani, bi gvūšno njou kūšno, nej pa tisto žensko. Gda se je pa tak malo zmirila, je pá lampe oprla in gledala, gledala, gledala, ške dugo po tistom, gda je že televizija vgasnola.

Vgojno sam jo mogo pelati k doktorji, ka njoj je lampe vkūper zapiro, tak so njoj raznok stoupile. Pa vejte, ka je oprvin prajla po trej vōraj, kelko je trpela tou doktorovo delo? Prajla je:

- Clinton ma nas rad.

Padar jo je neka časa gledō pa brž gor prišo, zakoj so njoj oprejte lampe trde gratale, pa njoj je te pravo:

- Draga gospa, ge toga Clintonu gli neman trno rad. Ali trno rad pa pijem vino, steromi se pravi klinton. Pa za vas bi tō boukše bilou, ka bi té klinton pili, kak pa mejrali za Clintonom.

Miki

Spremljajte televizijsko oddajo SLOVENSKI UTRINKI

vsak drugi torek ob 13.25 na

1. programu madžarske televizije.

Naslednja oddaja bo v torek, 13. julija

1999. Ponovitev naslednjo sredo, 21.

julija, ob 17.00, na 2. programu.

Jubilejni šentviški pevski tabor 1999

Gornjeseniški mešani pevski zbor je lani bio 60. lejt star. Ka se je v tej 60 lejtaj godilo, smo tistoga reda v enoj maloj irki navekše napisali. Nišče pa nede tajijo, ka v življenji zborja je edno najvekšo delo tau bilau, gda je 1971. leta vabilo daubo v Šentvid na pevski tabor. Gde je pa te té Šentvid, ka je pa te tabor? - bi leko stoj pito. Šentvid je od Ljubljane tak 40 km proti Zagreba na Dolenjskom. Je lejpa mala ves, ki se je tistoga reda vzela za tau, da iz cejle Slovenije pozove zборе, pa do tej ljudje vküp spejali. Od leta do leta se je tabor širo, bilau je tak, ka je že 8 gezero lüdi spejvalo vküper. Gda sam gnauk nekakomi tau gučala, mi je pravo, ka sam ge nej čista pa naj takše ne gučim, ka takšoga nega. Pa geste! Kakšo doživetje je tam navzauči biti, tau nikomi ne more človek raztomačiti, tau človek more doživeti. Pa brezi skunz je tau skurok nej mogauče. Človeka, sploj pa tistoga, ki rad spejva, zdigne v "nebesa". Samo tam vidi človek, kakšo mauč ma pesem.

Gornjeseniški pevski zbor je vsevküper že 27-krat bio v Šentvidi. Mi kak zamejski (határontüli) zbor se že v soboto večer not pokažamo z drugimi zamejskimi zbori. V nedelo pa te vküp popejvamo z vsejmi zbori, ka pridejo na tabor. Letos je Šentvid jubilej emo, že 30-krat so organizirali te tabor. Na tabori smo zvedli, da je na začetki 90-i lejt skurok tak njau delo. V Sloveniji se je tü vse spremenilo, pa je tak vögladalo, ka tabora več nede. Letos, na jubilejni tabor se je pa

okrepšo. Letos smo nika sploj lejpora doživeli. 262 pevski zborov je prišlo na tabor, na šterom je navzauči bio predsednik Slovenije, Milan Kučan tü. Skupni pesmi - ka so moški, ženski, mešani zbori, pa vsi zbori peli - je skurok eške gnauk telko bilau kak ponavadi. Etak smo se mi tü meli doma več včiti. Generalna vaja (föprüba) je skurok 3 vöre duogo držala. Tabor je pa s svojim programom več kak pau drugo vöre držo.

Na taum tabori je naš zbor lejpo poštenje daubo. Gda se je tabor začno, so na sredi placa naredli edno okroglo mizo. Tam so sedli tisti možacke, ki so ga nadaljevali pa ki gnes pomagajo tabor. Izmed zamejski zborov, šteri so letos prišli na tabor, so na tau okroglo mizo samo nas pozvali. Na začetki smo leko povedli, zakoj pridemo vsakšo leto v Šentvid, ka nam Šentvid znamenüje. Na pitanje sem odgovarjala kak predsednica zborja. Pred skurok sedem gezero lüdami nika povedati je nejleko. Zame je pa najlepše bilau, ka sam s takšega mesta gledala pa poslušala skupno petje, gde se je najbolje čulo. Dobro je bilau videti naše, kak so iz srca spejali z drügimi vred. Gda se je skupno petje dokončalo, smo bili sploj radi pa ponosni, da smo leko navzauči bili na tauj lepoj prireditvi. Radi smo, da Šentvid živé tadala.

I. Barber

Soboški upokojenci obiskali Porabje

MED ROJAKI JE VEDNO LEPO

V sredo, 16. junija, je bil dan bolj oblačen kot sončen. In takšno vreme je bilo kot nalašč za prijetno potovanje, potepanje naokoli. Tega dne so vrnili soboški upokojenci obisk porabskim kolegom, ki so bili lani na izletu pri njih v Sloveniji. Med obiskovalci je bilo največ članov mešanega pevskega zborja Vladimir Močan, ki

deluje pri Društvu upokojencev Murska Sobota. Spremljali so jih predstavniki porabskih Slovencev in tamkajšnjih upokojencev slovenske narodnosti. Na Gornjem Seniku so si ogledali muzej, ki je posvečen prekmurškemu rojaku, duhovniku Kuharju, ki je bil v tem kraju desetletja steber slovenstva. Vstopili so v

cerkev, kjer je nekoč župnikoval gospod Kuhar in izzvenela je nežna stara slovenska pesem v čast Mariji. Izžarevala je prošnjo, upanje za zdravo in srečno jesen življenja. In zanimiva je bila ugotovitev, da sta bila dva izmed izletnikov celo krščena v tej cerkvi.

In Slovenci ne morejo ravnodušno oditi domov brez poceni nakupov. V ta namen so se ustavili v Monostru, si ogledali utrip mesta in kupovali na lepo urejeni tržnici. Prikupni prodajalke in prodajalci, večinoma romskega porekla, so spretno trgovali; ponujali poceni oblačila. In govorili so nemško, hrvaško, slovensko... Cene so oznanjali v šilingih, forintih, tolarjih. In ker se je dalo barantati, se je nakup splačal.

Prijeten je bil potep po Sakalovcih, ogled baročne cerkve v Števanovcih. In gor in dol smo se vozili po zelenih gričih. Občudovali smo sedanje in nekdanje domačije. Da, nekdanje, saj so mnoge izmed njih zdaj

počitniška domovanja Budimpeštancev in še koga.

In potem je bilo živahno prijateljstvo na Verici. Ob jedaci in odlični pijači je teklo sproščeno besedovanje in pesem je zaplavala čez sanjavo pokrajino. In tu in tam je bil obujen spomin na tiste trpke čase, ki so nekoč bili. A je bil hitro potisnjen v predal pozabe. Na obzoru so se namreč že zrcalile misli na sedanost, bodočnost; na morda pravičnejši svet v družini evropskih narodov.

V Monostru smo preživeli prijeten večer v Slovenskem domu. Predsednik soboškega društva upokojencev gospod Jože Vild je odprl razstavo slik članov likovne skupine tega društva: Ernesta Bransbergerja, Vlada Sagadina in Lojzeta Veberiča.

Lepo je bilo tistega dne. Sicer pa je druženje z rojaki vedno prijetno.

Tekst in fotografija: Franček Štefanc

In tu in tam se je na srečanju na Verici v mislih utrnilo nekaj turobnega iz davnih dni. A le za trenutek, saj sta bila tega dne vesela zmagovalca smeh in pesem.

... DO MADŽARSKE

Prireditve

- 26. junija so v Monostru v organizaciji Društva prekmurske pobude ONEJ in Zveze Slovencev na Madžarskem predstavili CD-ploščo poezije in glasbe Prekmurja. Na promociji sta sodelovali skupini Orlek in Kontrabant ter Dorina in Dejan. Projekt je podprl tudi program Phare Evropske unije.
- 27. junija so na Gornjem Seniku priredili vaški dan, ki se je začel s slovensko mašo v domači cerkvi. V starem župnišču so odprli razstavo Žuže M. Keresztes. Prikazu gasilskih večšin in starih motorjev iz Murske Sobotne so sledile vaške igre ter turnir v malem nogometu.
- 25. in 26. junija je v M. Soboti in Ljutomeru potekalo Športno srečanje zamejskih Slovencev. Iz Porabja so se srečanja udeležili nogometaši iz Slovenske vesi.
- Društvo prekmurske pobude Onej organizira od 26. junija do 5. julija tradicionalno lončarsko kolonijo Filovci '99. Kolonije se bo udeležilo 22 učencev iz Porabja in sicer iz števanovske, gornjeseniške in monostrske šole.
- Zavod za šolstvo OE Murska Sobota in Vrtec Murska Sobota sta priredila od 28. do 30. junija bivanje mamic in otrok v vrtcu v Murški Soboti. Zaradi premajhnega zanimanja (5 mamic, 6 otrok) bo letošnji program le tridnevni.
- 2. julija bodo Ljudske pevke iz Monostra v organizaciji Inštituta za glasbeno narodopisje nastopile v Ljubljani na dvorišču SAZU-ja.
- Slovenska manjšinska samouprava v Szombathelyu bo imela otvoritev svojega se-deža (Kisfaludy 1. II.1.) 2. julija ob 18. uri.

Konec mature

24. junija so se končali maturitetni izpiti na Madžarskem, na katerih je pokazalo svoje znanje 88 tisoč dijakov.

Tüdi brez slovenskega pasporta

Sem Slovenec, od zibeli do groba

– Gospod dr. István Véghi, tak vidim, ka vi zavolé redno prihajate na programe Slovenskega društva v Budimpešti. Zaka?

„Odgovorim vam z Gomilšek - Ipavčevo pesmijo: Slovenec sem, od zibeli do groba, ne gane moja se zvestoba, Slovenec sem...“

Rodiu sam se v Puconcaj, to je pri Murski Soboti, tam sam živo šest let, potem smo se 1936. leta preselili (átköltözünk) v Celje. Tam sam končo 4 razrede (klasov) osnovne šole pa dva razreda gimnazije. Tam smo bili sedem let. Gda so Nemci okupirali Jugoslavijo, te nas je gestapo skišnjavo in spítavo, kaj hočemo biti nemški državljani (állampolgárok) ali pa hočemo biti z nacionalističnimi četniki? Ali hočemo, da nas deportirajo v Srbijo? Oče je pokazo svoje dokumente, iz tega so leko videli, ka je moja mama bila Madžarka. Njena žlata je živel na Madžarskem... Gestapovski oficir je tak odločo, ka smo v 48 vöráj morali zapustiti Celje v vagoni za govodo. 23. oktobra 1941. leta smo prišli na Madžarsko.“

– Vaš priimek Véghi tö bole po vogrsko zveni, kak ste te vi leko Slovenec „od zibeli do groba“?

„Moja stara mama ja bila Véghi, oče pa je biu nezakonski otrok (dete). Ne vemo, što je biu od mojega očó oča...“

– Ka je bila glavna hiba, ka vas je gestapo sto deportirati v Srbijo?

„Steli so, da bi bilo Celje čisto nemško mesto. Te sam biu jaz 13 let star... Jaz imam zelo lepe spomine iz moji otroški let. Ešče dnes, 58 let po tistem času, mi strašno bije srce, gda štoj govori o Sloveniji ali Slovencaj. Zato sam vam na začetki reko par vrstic iz te lepe slovenske pesmi...“

– Prek Čakovca ste vujšli v Kaposvár na Madžarskem. Bili ste begunci kak gnes-

den kosovski Albanci. Kak se vam je tam kaj godilo?

„Gda smo v Kaposvár prišli, nam je župan vauči meto, ka smo mi prej komunisti! Ka prej zaka smo v Celji pustili naše skupne prijatele, vrle Nemce?... Nato je očó pravo župani, ka je un biu štiri leta pod Kijevom kak zgrablenc, pa če bi biu očó komunist, te bi tam ostano.“

– Vi med vaše slovenske besede včasik mešate ruske reči tö, zaka je to? Leko kakša ruska krv tö teče po vaši žilaj?

„Gda sam v Budimpešti končo (zgotovo) ekonomsko fakulteto (közgazdasági egyetem), te sam začno delati v Ministrstvu za zunanjo trgovino (Külkereskedelmi minisztérium), tam sam delo 30 let. Tistega časa smo dosta dela meli z Rusi in Sovjetsko zvezo. Na žalost, dosta več sam govoriu rusko kak slovensko. Slovensko sam samo malo prilike imeu. Dobro, da mamó to slovensko društvo, pa zdaj malo več čujem slovenski, novine Porabje tüdi čitam, gledam slovenski televizijski program. Moja mlajša hčerka živi v Budakeszi, pa večkrat idem k njej in tam lahko gledam ljubljansko televizijo...“

– Iz Celja so vas nedužno pregnali. Kak ste se kaj v prvi cajtaj znašli (gornajšli) na Vogrskom?

„Starejši brat in starejša sestra sta dobila dobro službo v Kaposvári. Onadva sta zelo pomagala naši družini.“

– Ste znali kaj madžarski?

„Ojoj, zelo slabo! Malo sam razmo. Ednok me je papa poslo v trafiko, naj prinesem „napló“. Gospod v trafiki pa ni vedo, kaj je to „napló“. Zato sam ma mogo pokazati novine. Mi smo iz Subotice dobivali madžarske novine Napló in smo mislili, da se vogrské novine „napló“ zo-vejo... Na univerzi v Pešti sam biu „titovski pes“, „kutyuli-mutyuli“, tak so se mi conali (posmehovali). 52-ega leta

sam biu že v ministrstvu v službi in tam so mi tüdi to govorili.“

– Žalostno in interesantno. Nej so vam zavúpali v vaši domovini, gde ste se na-

rodili, v Jugoslaviji, v Sloveniji. So vas pregnali. Te ste vujšli v tihinsko državo, na Madžarsko, pa so vas tü pá špajsko gledali.

„Na žalost, težko so me sprejeli, pa vseeno sam sledik biu trgovinski ataše v Belgradi, 57-ega leta. Drugo leto me je minister poslo v Moskvo v SEV (KGST). To je bilo od 1961-1965. Gda sam prišo domo na Madžarsko, sam prišo v aparat Centralnega komiteja (KB). Jaz sam se spravlo (ukvarjal) v glavnem z gospodarstvom. Tam sam biu devet let. Potem pá nazaj v ministrstvo...“

– Če rejsan ste dosta težave imeli kak begunec v tihinski državi, ste zato vseeno dosegli lepo kariero. Vaše kesnejše življenje vas je zato malo don kompenziralo za vaše trpljenje.

„Tako je. To se leko zahvalim dvema ministri. Eden od nji se je piso Jenő Incze, drugi Péter Veress, biu sam njegov šef kabineta.“

– En prijatelj mi je pripovedo, ka vi že dugo živite v Budimpešti in imate nikšo veliko željo. Vi ste dosta več let živeli na Madžarskem, kak v Sloveniji, depa pa vas

prej vaše srce don nazaj v rojstno domovino vleče. To potrjujejo verzi tö, štere ste na začetki citirali (idéz). Istina, ka prej imate nikše težave?

„Jaz sam prosiu slovenski potni list (pasuš). Slovenski konzul v Budimpešti, g. Butinar mi je zelo pomago. Pisali smo razne prošnje, naslednje pa sam dobo odgovor, ka po takim in takim slovenskim zakonom (törvény), zdaj ni mogoče, da bi meni dali slovenski pasport.“

– Zaka bi radi dobili slovensko državljanstvo (állampolgárság)? Zato ka bi šli radi nazaj živet v Slovenijo?

„Ne, ne, saj jaz bi lahko šeu v Slovenijo tüdi z madžarskim pasušom ali osebo izkaznico (rdečo pravico), ampak to bi rad zavolo simboličnosti... Jaz sam že 71 let star in je to že kesno, da bi šeu nazaj živet v svojo domovino. Pozno je že domo iti... Žena je Madžarka, deca so tüdi Madžari, jaz pa sam vsigdar reko, da sam Slovenec... Lani sam biu doma v Puconcaj, tam sam srečo svojega starega prijatelja...“

– Depa, djetle, to ne pomeni, da ste samo lani bili prvo pot doma?

„Ne. Gda sam 1973. leta v Beči (Dunaj) biu trgovinski svetnik (kereskedelmi tanácsos), te sam obisko v Radkersburgi, v avstrijski Radgoni grob stare mame. Iz Radkersburga pa smo šli naprej v Puconce. To je bilo moje prvo srečanje z do-movino po 28 letaj.“

– Vse vküper samo dvakrat?

„Na žalost, samo dvakrat.“

– Depa to nej iz kakšji politični ali podobni vzrokov?

„Ne, ne. V zadnjem časi sam biu tüdi veliko betežen s srcem... Skor vsako leto sam biu v špitalaj.“

– Kelko žlate mate v Puconcaj?

„Nikoga nej, samo enega prijatelja. Do šestoga leta sva vküper bila.“

– Kaj pa vas vaš pajdaš kaj tö obišče v Budimpešti?

„Nič. Un je tüdi zelo bolan. Dosta trpi od reumatizma.“

– Zakaj ste se pa nej večkrat obiskovali, gda ste eske nej bili betežni?

„Ja, te so šefi bili proti, da bi dosti hodili v Jugoslavijo...“

– Gvušno imate v svoji düši težave in bolečine, gda ste bili telko časa odrezani od vaše domovine... V 40. in 50. letaj je vaša nova domovina bila proti vaši stari domovini in naopek. To je nejsamo politično, gospodarsko, liki psihološko (düševno) tö veliki kulimajs biu, nej?

„Ojoojooj! To je bilo zelo zelo težko... Leko, da me tüdi za toga volo telko srce boli...“

– Če de vse v redi šlo z Evropsko unijo, te de v par letaj leko Budimpeštan üšo delat v Puconce ali pa Celjan v Budimpešto pa ma nedo mogli gučati „kutyuli-mutyuli“.

„Jaz sam se narodo 1928. leta, že v prvi Jugoslaviji. Ta je preminola. Minola je tüdi, druga, takzvana Titova Jugoslavija. Tretja, Miloševićeva ravno umira... Jaz pa sam telko star kak tri Jugoslavije vküper. Srečen sam, da se je Slovenija leko rešila iz té jugoslovanskij verig in čim prej bo v Evropski uniji z Madžarsko vred. Srčno si želim, Bog daj, naj „kutyuli-mutyuli“ svet in granice na veke preminejo...“

Besedilo in slika: Francek Mukič

OTROŠKI

Milivoj M. Roš

Čemerasti šktrat Babilon

- Dobra vola je najboukša, si skur vsigdar spejvle šktrat Babilon, gda stane. Po tistom se muje z mrzlo vodou iz stüdenca, te se obleče v svojo rdečo in zeleno obleko in spejvle tadale:

- Dobro volou v sebi nosim, nika drugoga ne prosim, samo aj mi sunce sija,

ranč ne nūcam falat krūja.

Ja, naš šktrat Babilon se je vsikši zranek bidiu z dobro volou in srečen, s smijoučimi lampami ta do vūj. Vej pa, če človik tak pogledne, je tou tak najboukše, ka se vsikši človik, vsikša živau, vsikši cvejt, vsikša trava pa vsikši šktrat tak veselo in z dobro volou zbidi. Ka pa če se ne zbidi z lampami gor do vūj? Ja, te je tou takši lagvi, črni zranek. Če pa se tak brezi lamp ta gor do vūj zbidi kakši šktrat, te je tou leko velka nevoula. Če pa se tak zbidi šktrat Babilon, te je pa tou najvekša nevoula.

In tak se je eden zranek gojno zbüdo šktrat Babilon brezi pesmi, brezi smeja in brezi dobre vole. Boukše bi bilou praviti, ka se je zbüdo z grmlanco v glavej, z grmlanco in z zmetnimi črnimi oblakami v glavej. Takše volé pa se je zbüdo zato, ka je senjo, ka je več nej neviden (láthatatlan), liki ka ga vsikši človik leko vidi kakše

n je in ka dela. Tak živo je senjo, ka si je brodo, ka je tou čista istina in ka drugo ranč ne more biti. Tou se pa takšomi šktrati rejsan ne prišika, ka bi ga lidje vpamet vzeli. Vej pa šktrat mora biti ovakši od lidi! Vej pa ne more vsikši videti njegove čelerije! Vej pa tou ne more biti istina!

Od njegve lagve vole je cejla porabska krajina gratala žalostno čemerna in takša nevoulasta. In ka je napravo šktrat Babilon? Šou je med lidi, ji vlačo za lase, v tla meto talejre, premetavo posteale in delo vse takše sumarije. Dapa lidje so ga nej vpamet vzeli. Ali tou njemi je nika nej pomagalo, ka so ga nej vidli. Ške dale si je brodo, ka so senje bile istinske. Tadale je ousto čemerasti in lagve volé.

Ške tam prle kak je spat šou, je poslo nad tisto najmenšo ves točo, dež in mrzli veter. Vsi njegvi čemeri so se s tem dežom spistili na zemlou. Dapa nika je nej pomagalo. Človek bi si brodo, kak do se s tem dežom njegvi čemeri tō spraznili, dapa nej. Bole je voda namakala zemlou, ške bole so njegvi čemeri rasli in gračūvali debeli.

Gnes je nouvi den. Škrat Babilon se je zbüdo...

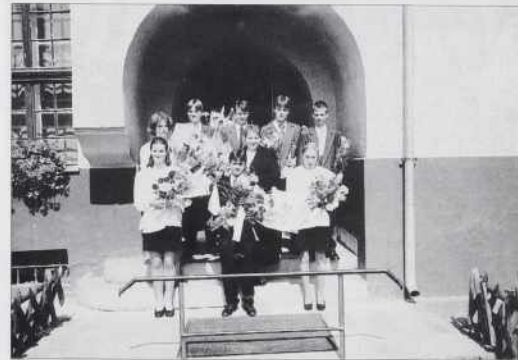
Kelko leko vidim, je najboukše, ka se skrijemo. Kak vōvidi, je senjo, ka je zgūbo svojo čelerijo. Gnes je najboukše, ka niške ne pogledne vō iz kuče.

SLOVO OD ŠOLE

... V
ŠTEVA-
NOVCIH

... NA
GORNJEM
SENIKU

NA IZLETU

...v Celovcu

Pevski zbor A. Pavel so povabili v Celovec na prireditev Pesem ne pozna meja. Šli smo za dva dni, v soboto in v nedeljo, 5. in 6. junija. Napotili smo se v soboto ob pol 12. Na avtobusu smo se mnogo pogovarjali, zato je čas hitro mineval in ob petih smo že prispeli do prenočišča. Tam smo se preoblekli in smo šli v kulturni dom, ki je bil od prenočišča oddaljen 20 km. Nastop se je začel ob pol 9. Pevski zbori so prišli iz treh držav: iz Slovenije, Italije, Madžarske, nastopili so pa seveda tudi domači zbori. Program je trajal do desete ure. Na koncu pa smo skupno peli, to je bilo zelo lepo. Potem smo se na avtobusu preoblekli in šli na večerjo. Opolnoči smo se vrnili na prenočišče, kjer smo se zbrali v eni sobi in se pogovarjali. Čas je hitro tekel, že je bilo jutro, spali smo komaj nekaj ur. V nedeljo po zajtrku smo pospravili kovčke in zapustili prenočišče. Ogledali smo si Minimumundus, kar je bilo zelo čudovito. Potem smo šli domov, med potjo smo si ogledali eno cerkev. Potem smo se zares vrnili domov. Na avtobusu smo se počutili zelo dobro, peli smo, tako je hitro minil čas in že smo bili doma. Upam, da bom z zborom doživela še veliko lepih dni.

Kristina Nagy
Gimnazija Monošter

... v Keszthelyu

Naša šola organizira vsako leto razredno ekskurzijo. Tako smo bili že v Gradcu, v Peču, v Budimpešti. Spoznali smo veliko kulturnih in zgodovinskih znamenitosti ter doživeli lepa doživetja.

Na ta izlet smo se pripravljali že od začetka šolskega leta. Izbrali smo si cilj. Varčevali smo, se s pomočjo prospektov spoznavali z mestom Zelo smo čakali dan odhoda. Naš dvodnevi izlet je potekal 4. in 5. junija. Z vlakom smo se odpeljali zgodaj zjutraj. Že ob devetih smo bili v Keszthelyu. Pot nas je peljala v dvorec Feštetič. Sprejel nas je bogat, lepo urejen muzej. Pot smo nadaljevali v knjižnico Georgikon. Tudi to je bilo zelo zanimivo, čeprav smo bili že zelo utrujeni. Po kosilu smo imeli prosti čas. Nakupovali smo darila in se sprehajali pa tudi sončili in kopali v Blatnem jezeru. Pred nevihti se nam je posrečilo priti na stanovanje, oz. prenočišče. V soboto smo se malo vozili z ladjo, potem smo pa šli v muzej Balaton. Po kosilu smo se še malo kopali, pospravili prtljago in šli na vlak. Utrujeni, a z lepimi doživljaji smo se vrnili domov.

Učenki 8. razreda
Gimnazije Monošter
Anita Vajda
in Reka Hírnök

OTROŠKI

KOTIČEK

NAUVA MEŠA V SAKALOVCIH

20. junij 1999

Ob dnevu državnosti je Generalni konzulat R Slovenije v Monoštru skupaj z Zvezo Slovencev na Madžarskem in Državno slovensko samoupravo privedil sprejem v Slovenskem kulturno-informacijskem centru v Monoštru. Sprejema so se udeležili politiki, kulturniki iz obeh strani meje, med njimi tudi g. Péter Markó, predsednik županijske skupščine Železne županije. Sprejem je s svojim programom popestril mladinski ansambel OŠ Puconci.

NIKA ZA SMEJ

Of go je mogo obraniti

Naša Lujza pa naša Eržika sta se etognauk srečale na Porabski dnevaj. Lujza etak pravi Eržiki: "Tak sam čüla, ka si se prej razpitala." Eržika pa: "Ti si tau samo zdaj čüla? Vejš tomi je več dvej leta."

Lujza: "Pa zakoj si se razpitala?"

"Zakoj, zakoj," pravi Eržika. "Ti si nej poznala mojga dragoga moža. On je bio takši zagnani, ka je tau nej za guč. Zgodilo se je gnauk, ka je vnoči pá sploj kesnau domau prišo. Ge sam že v posteli bila. Vejš, te me je pa skurok zbijo. Samo ka je moj predjen v tistoj minuti skožo z moje postepe pa me je obrano."

I.B.

Porabje

ČASOPIS
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtek

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič
Naslov uredništva: H-9970
Monošter, Deák Ferenc út 17,
p.p. 77, tel.: 94/380-767

Tisk:
SOLIDARNOST D.D.
Arhitekta Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-715/93 mb z dne 3.11.1993, se časopis PORABJE uvršča med proizvode, od katerih se plačuje davek od prometa proizvodov po 13. točki tarife 3. zakona o prometnem davku (Ur. list RS, št. 4/92). ISSN 12187062

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem.